

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי עובדיה יוסף זצוק"ל

פרשת כי תצא

אלול תשפ"ו

גיליון מס' 612

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

אריה שאג מי לא יירא (עמוס ג')

מובא בספרים כי ראשי תיבות של ארי"ה הם:

אלול **ר**אש השנה **י**ום הכפורים **ה**ושענא **ר**בא

ימים אלו שואגים לכולנו, **עורו התעוררו** מי לא יירא **יראה ופחד, חיל ורעדה** אחזו בדורות הקודמים, שאגות האריה המיסו כל לב לחשוב חשבוננו של עולם לסור מרע ולעשות טוב.

מדוע בימינו שאגת האריה אינה מחרידה, מרעידה ומבעיתה את לבות העם, מדוע לא נראה כל שנוי במהלך החיים של המוני ישראל, מדוע החיים השגוריים הולכים ונמשכים אצלנו כרגיל כתמול שלשום?

נכון הדבר כי שאגת אריה מטילה יראה ופחד רק כאשר האריה מסתובב חופשי כאוות נפשו, ואילו אריה הכבול וסגור בכלוב, שאגתו אינה מרשימה במאומה, אך במה נשתנינו מדורות קודמים?

נידמה שהתשובה על כך: מרוץ אחר שיגרת החיים והשגת תאוותיה יש בה כדי להשכיח מאתנו מה עברנו בשנה החולפת, אילו עצרנו לרגע לחשוב את מאורעות השנה החולפת, בפרנסה, בהצלחה בעסק, בבריאות, בשידוכי בנינו, בשמחה, נחת, עצב, היינו מסיקים כי **כל שנה אינה דומה לחברתה**, והיא שונה לחלוטין מהשנה שחלפה לה.

שנה שהרבינו בתפלה ובמעשים טובים הרי שההצלחה האירה לנו פנים, ואילו שנה שהמשכנו כשיגרה ללא כל שנוי הרי שגם תוצאותיה ברורות.

אילו ניקח זמן לחשבון נפש, לעצור את המרוץ אחר השיגרה, הרי שאולי נצליח במעט להרגיש את שאגת האריה כבדורות הקודמים.

שבת שלום!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 19:19

נץ החמה - 6:08

סו"ז ק"ש: מג"א - 8:42 הגר"א - 9:22

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:28

צאת שבת - 19:50

זמן ר"ת במוצ"ש - 20:41

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת (כ"א, כ"ב)

כתב מרן זיע"א: אמר רב חייא (סוטה ח:) מיום שחרב בית המקדש, אעפ"י שבטלה סנהדרין, וארבע מיתות בית דין בטלו, דין ארבע מיתות (בדיני שמים) לא בטלו, כי מי שנתחייב **סקילה** – או נופל מן הגג או חיה דורסתו, ומי שנתחייב **שריפה** – או נופל בדליקה או נחש מכישו (והארס שורפו), ומי שנתחייב **הריגה** – או נמסר למלכות או ליסטים באים עליו, ומי שנתחייב **חנק** – או טובע בנהר או מת באסכרה (והוא חולי בגרון שחונק את האדם). והיום רבו בעוונותינו הרבים תאוות דרכים, וגורמות מיתה למחללי שבת ולשאר חייבי מיתות בית דין, וכן מצוי בימינו שהרבה הולכים לשחות בים וטובעים בו, וזוהי מיתת חנק לעוון אשת איש וכיו"ב, כי **מי יכול לברוח מדינו של ה' יתברך**, וכמו שאמר אדוננו דוד (תהלים קל"ט, ז):

אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, אלא שלפעמים זכות שיש לאדם תולה לו, ושכר מצוות שעשה בעולם, משתלמים לו בעולם הזה.

(ענף עץ אבות עמ' שמ"ט)

והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר (כ"ג, ט"ו)

כתב מרן זיע"א: הנה בשו"ת זכרון יוסף (שטיינהרט, או"ח סימן י"ז) כתב שעל פי פקודתו הכריזו איסור במחנה קודשו על ריקודים ומחולות **בתערובת אנשים ונשים**, והעובר על זה יחוייב לשלם קנס, ואנשים שאינם הגונים הלכו והלשינו עליו אצל המלכות, והמושל בשומעו זאת שלח והביא את הרב אליו בכבוד גדול, ושאל אותו, מדוע עשה כך?

והשיב לו שזהו **עוון פלילי ונגד דת ישראל**, ובהיות שגם הגויים מכבדים ומעריצים את התנ"ך הראה לו את הפסוק (ירמיה ל"א, י"ב): תשמח בתולה במחול ובחורים וזקנים יחדיו, וכן נאמר (זכריה י"ב, י"ב): וספרה הארץ משפחות משפחות לבד, משפחת בית דוד לבד, ונשיהם לבד, ושלכן תיקנו כבר גדולי הרבנים בעיר פיורדא ובעיר מיץ שלא ילכו במחול בחורים ובתולות יחדיו.

והמושל אחר שומעו את הדברים, שיבח אותם וקילס את דת ישראל ומנהיגיהם הקדושים, וסיים וכתב: ולכן העוברים על תקנה זו חייבים לחזור בתשובה שלימה, ואם יתנו כתף סוררת יחול עליהם חרם עולם, ויבדלו מקהל עדת בני ישראל, וקנאת ה' צבאות תעשה זאת להעמיד הדת על תילה.

(ענף עץ אבות עמ' ר"ה)

תמחה את זכר עמלק (כ"ה, י"ט)

כתב מרן זיע"א: נאמר במגילת אסתר (ח', א'): ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את בית המן,

ולכאורה כיון שנצטוו ישראל למחות את זכרו של עמלק משור ועד שה, מגמול ועד חמור, שלא יאמרו הבריות: גמול זה של עמלק! אילו זה של עמלק! אם כן, איך יכלה אסתר לקבל לרשותה את בית המן (שהוא מזרע עמלק)? אולם, הלכה רווחת (סנהדרין מח:) הרוגי מלכות נכסיהם למלכות, ואם כן אחשוורוש זכה בכל נכסיו של המן, והוא נתנם לאסתר במתנה, ולכן היה מותר לאסתר לזכות בכל קניינו של המן.

(חזון עובדיה פורים, עמ' שכ"ד)

חידודי ידע

- א. מי הם שני האנשים שקראו לבנם בשם "אחי" כדי לזכור את האח שלהם?
 ב. מי נקרא על שם עוגה?
 ג. אלו שני האנשים שלא זכו לקבורה, על אף שהיה לכל אחד מהם 100 בנים?
 ד. באיזו פרשה בתורה כל הפסוקים מתחילים באות ו', מלבד 8 פסוקים?
 ה. מי הם שני בעלי החיים שדיברה עמהם שכינה?
 ו. מי הוא בעל החיים: 1. שישן כשענינו אחת פתוחה ואחת סגורה?
 2. שישן בעניים פקוחות?
 3. שאינו נרדם כלל, אלא רק מתנמנם?
 ז. מי הוא החצוף שבחיות, ומי החצוף שבעופות?
 ח. מי מבין בעלי החיים מבין את לשונם של בני אדם?
 ט. איזה בעל חיים נוהג למצוץ את אצבעו?
 י. היכן מצינו עוף ששר בלי הפסק עד שכרסו מתבקעת והוא מת?

תשובות

- א. **כתב בעל הרוקח** (פרשת וישלח) בשם המדרש: כשברך יעקב לחרן מפני עשו, נולד לעשו בן וקראו בשם "אחי" שלא ישתכח מה שעשה לו יעקב, ועשו ציוה לו שבכל מקום שיפגוש ביעקב שיהרגהו וזהו שנאמר הצילני נא מיד אחי מיד עשו.
 ב. **עוג מלך הבשן** – כמבואר בתוס' מסכת נדה, שעוג מצא את אברהם שהיה עומד בגרנות לתקן עוגות לפסח, ולכן נקרא עוג על עשית עוגות מצות
 ג. **נאמר בילקוט שמעוני** (קהלת רמז תתקע"ב) "אם יוליד איש מאה" (קהלת ו') זה קין שהוליד מאה בנים, עד שבא מבול ושטפו, דבר אחר זה **אחאב** שהוליד מאה בנים שאכלהו חיה ועוף.
 ד. **נאמר במדרש לקח טוב** (פרשת וישב) כי בפרשת וישב כל הפסוקים תחילתם באות ו' חוץ מ-8 פסוקים למה?
 כנגד **המילה** שניתנה לשמונה, שכל הפרשה סיפורים של ווי"ם.
ווי – במכירת יוסף ווי – במיתת אשת יהודה ובניו, ווי – באשת פוטיפר,
ווי – בבית האסורים ווי – לסריסי פרעה, חוץ משמונה פסוקים שזכתה אוסנת בת פוטיפרע להזדווג **למולים** (ליוסף הצדיק).
 ה. **במסכת בכורות** (ח) ג' דיברה עמהם שכינה: אדם, דג, נחש, ויאמר ה' לדג (יונה ב') ויאמר אלוקים אל הנחש (בראשית ג')
 ו. 1. **צבי**, (כמבואר במדרש שה"ש פ' ח')
 2. **אריה** – כמבואר בספר צמח צדיק (הקדמון פ' כ"ו)
 3. **הסוס** – כמבואר בגמ' ברכות ג' ופסחים ק"יג
 ז. **חצוף שבחיות** הוא **הכלב** (מדרש רבה פרשת כי תשא)
חצוף שבעופות תרנגול (ביצה כ"ה)
 ח. **הפיל** – עי' במלאכת שלמה בפירוש המשניות (כלאים פ' מ"ו)
 ט. **האריה** – כמבואר בתוס' ראש על מסכת ברכות שדרך האריה כשהוא רעב שמניח קומצו בפיו ומוצץ וזהו שאמרו בגמ' "אין הקומץ משביע את הארי"י"
 י. **כתב בספר שבט מוסר** (פרק כ"ב) שיש עוף שנקרא "זמירה" שבימי הקיץ משורר באילן בלי הפסק עד שכרסו מתבקעת ומת, ואינו חושש על מיתתו כדי לזמר.
 (החידות נלקחו מתוך הספר "ופריו מתוק"
 להרב ארז חזני)

סיפר מרן זיע"א פעם אחת דרשתי לציבור אודות מעלתה של תורה, ודברתי על הפסוק: מתוקים מדבש ונופת צופים (תהלים י"ט, י"א) והסברתי לציבור במשך זמן רב אודות מתיקות התורה שהיא כדבש ונופת צופים, והנה כשסיימתי את הדרשה, ניגש אלי אדם אחד שהיה **עז פנים**, ואמר לי: "כבוד הרב, דיברת במשך שעה שלימה על הטעם של התורה, ואני לא הרגשתי לא דבש ולא נופת צופים..."
 אמרתי לו: **כנראה אתה חולה**, ולכן חוש הטעם שלך נפגם, בעזרת ה' יתברך כשתהיה בריא ישוב אליך חוש הטעם, ואז תטעם את התורה ותרגיש בה טעם של דבש!

(עפ"י מעדני המלך,
 ח"א עמ' פ"ז)

ותלמודו בידו

אסופת מכתבים כפי שסיפר רבינו על עצמו

בין בתרי ספריו

חסד גדול עשה הקב"ה עם עמו ישראל שגילה להם שיום המשפט הוא בא' תשרי, כמו שנאמר: תיקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו, כי חוק לישראל הוא משפט לאלוקי יעקב, כי בנוהג שבעולם – מי שעבר על החוק ונתפס על ידי שוטר, הרי הוא לוקח אותו מיד אל השופט **בשיפוט מהיר**, מבלי שינתן לנאשם אפשרות להיועץ עם עורך דין, לבקשו שייצג אותו במשפט לסנגר עליו, הרי שעתה יש סיכוי גדול שיצא זכאי.

כך אנו – מיום ראש חודש אלול מריעים בשופר וקמים לסליחות, ומתכוננים לקראת יום הדין שאומרים בו: היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולם, ואז מתחילים ג"כ לומר בתפילה: המלך הקדוש, המלך המשפט.

ובאלול מתכוננים אנו להכין פרקליטים גדולים אצל הקב"ה,

ואלו הם פרקליטיו של אדם? תורה ומצוות ומעשים טובים (שבת לב.), ובתוספתא (סוף פאה) איתא: צדקה וגמילות חסדים – פרקליטים גדולים הם בין ישראל לאביהם שבשמים, וכן שנינו (אבות פ"ד): כל העושה מצוה אחת – קונה לו פרקליט אחד, ואם הפרקליט גיבור ואיש מלחמה, כגון: שנוצר מפי תלמיד חכם שעוסק בתורה תמיד, לילה כיום יאיר, בודאי שאותם קטגורים שנבראו מעבירות קלות, אינם אלא שועלים קטנים מחבלים כרמים, אשר גערה אחת מאת הפרקליט הגדול משתקת אותם לחלוטין, **וכמו שנאמר בסליחות**: חתום פה שטן ואל ישטין עלינו, ויעמוד מלאך מליץ טוב לצדקנו הוא יגיד ישרנו, הרי פתח רחב להוציאנו עם הציבור זכאים לפניו.

(מאור ישראל, דרושים עמ' ו')

הרפתקאות רבות עברו עלינו בשנה זו (התשמ"ג), במיוחד במבצע שלום הגליל (מלחמת לבנון), במלחמה עקובה מדם, שנהרגו לנו למעלה משש מאות חיילים, ובתוכם הרבה יראי שמים, וזאת מלבד הפצועים שרבים מהם נשארו נכים לכל ימי חייהם, וזאת מלבד הרבה הרוגים ופצועים בתאונות דרכים בכל ימות השנה, ואין לך יום שאין בו תאונות קטלניות, **וכל זה נגזר ונחתם ביום הכיפורים**.

ואילו ידעו אלה שאינם עוד איתנו אשר נמצאים בעולם האמת, כי כך יקרה להם במשך השנה, כמה היו מתעוררים ביום הכיפורים לשוב בתשובה שלימה, ולהתחנן בדמעות שליש, לבטל הגזירה מעליהם, ולא רק הם היו עושים זאת, אלא כל בני משפחתם אילו ידעו מה יקרה ליקרים זה, לא היו נחים ולא שוקטים עד שהיו מבטלים את הגזירה, **אך מי יעמוד בסוד ה'?**

ואשרי אדם החושב על זה בהקדם ביום הכיפורים, כי השב בינתיים – מוחלים לו, ואם לא שב בינתיים, אפילו הביא כל אילי נביות אין מוחלין לו,

ויחשוב האדם שמא הוא גם כן ח"ו בכלל אלה שעתידים להסתלק במשך השנה... אשרי אדם המקדישים להתבונן במחשבות אלה כדי להתעורר בתשובה, ושב ורפא לו.

(מאור ישראל, דרושים עמ' ד'-ו')

במלחמת יום הכיפורים שנת תשל"ד, הלכתי לברך את הקצינים, וכשהגעתי למחנה ליד מירון לקח אותי קצין צה"ל לצד, והראה לי שלושה **מטוסי קרב** שרופים, ואמר לי: תראה כבוד הרב את הניסים שה' עושה לנו, אלו מטוסים סוריים שנשלחו להפציץ בירושלים, בחיפה ות"א, הם הצליחו לחלוף את הגבול בלי שיתגלו על ידי הרדאר של הצבא, **ולפתע חשך היום בעדם** והתרסקו מאליהם במדרונות ההר.

(קונטרס השלושים, ר' רפאל עבו עמ' צ"א)

הלכות ברכות

* **הגומע ביצה רכה** חיה, מברך עליה שהכל נהיה בדברו, ואינו מברך עליה ברכה אחרונה מפני שיש אומרים שדין הביצה הרכה כמשקים ואין בה שיעור רביעית, וספק ברכות להקל, אבל האוכל **ביצה קשה** מברך עליה ברכה אחרונה בורא נפשות רבות, שדינה כאוכלים ששיעורם בכזית.

* **היין** שראוי לברך עליו בורא פרי הגפן, צריך שיתברר לנו **שהרוב יין**, אבל אם הרוב יין, מברכין עליו שהכל.

* **אוכלים ומשקים** שאדם אוכל ושותה לרפואה, אם טעמם טוב והחיד נהנה מהם, מברך עליהם תחלה וסוף ואם אין טעמם טוב ובולעם ע"י מים אינו מברך.

* **ריבה של תפוחים** שמרקיחים אותם בסוכר, אע"פ שהם **מרוסקים ביותר** ואין עליהם צורת החבושים, מברכים עליהם בורא פרי העץ, והוא הדין לריבת תפוחים, וכיו"ב.

* **מרק ירקות** שנתבשלו בו הירקות, יש אומרים שברכתו בורא פרי האדמה, ואפילו שותה אותו לבדו בלא הירקות, ויש אומרים שברכתו שהכל נהיה בדברו, ואע"פ שהעיקר כסברא ראשונה, מ"מ טוב לחוש ולברך עליו שהכל

ולכל הדעות אם בירך על הירקות בורא פרי האדמה, **פטר את המרק** ואין צריך לברך עליו ואם מרק הירקות נתבשל **עם בשר** לכל הדעות ברכת המרק שהכל, **שהבשר עיקר**.

* **מרק** שנתבשל בו לביבות של **מיני דגן** אם אוכל את המרק לבדו מברך שהכל, ואם אוכל גם את הלביבות מברך מזונות ופוטר את המרק.

* **הנותן** שקדי מרק בתבשיל, מברך מזונות ופוטר את המרק.

* **מרק איטריות**, אם יש כמות חשובה של אטריות אע"פ שהמרק הרוב, מברך מזונות ופוטר את המרק.

* **מרק ירקות** שנתבשל עם בשר והירקות הם **הרוב** כיון שהירקות עיקר מברך האדמה ופוטר את הבשר, אומנם אם **הבשר חביב** עליו יותר, יברך תחילה על הבשר ואח"כ על הירקות.

* **פרי** שמסופק בו אם ברכתו העץ או האדמה, בין שהוא ספק מצד הדין בין שהספק במציאות לעולם יש לברך **עליו האדמה**, ורק בדיעבד אם בירך עליו שהכל יצא.

* **בירך** על פירות האילן האדמה **יצא**, ועל פירות הארץ בורא פרי העץ לא יצא, ואם בירך על הכל שהכל נהיה בדברו יצא.

* **בכל הברכות** אם הפסיק בין הברכה לאכילה צריך לחזור ולברך שנית, ואם הפסיק בדברים שהם מעין האכילה כגון שבירך על הפת, וקודם שאכל אמר הביאו מלח, או תבשיל, אינו צריך לברך שנית, אבל לכתחילה לא יפסיק כלל עד שיבלע את הפרוסה שבפיו.

* **אם הפסיק** בשתיקה בין הברכה לאכילה, אין צריך לחזור ולברך ולכתחילה יש לסמוך את האכילה לברכה בתוך כדי דיבור.

* **בירך** והכניס המאכל לפיו, ו**בעודו לועס** שח בדברים בטלים אף שעדיין לא בלע המאכל אין צריך לחזור ולברך.

* **מי שבירך** ונתן המאכל בפיו והתחיל ללעוס, ושמע ברכה יענה אמן אף שעדיין לא בלע.

* **בירך** על הפרי וקודם שהכניסו לפיו נפל מידו ולא מצאו, אם לוקח פרי אחר צריך לברך עליו אף **שלא הפסיק** בדיבור בין הברכה לפרי אחר.

* **ברכת אשר יצר** יכול לברך עד שבעים ושתים דקות אחר שיצא מבית הכסא.

סיפור השבוע

חלום נורא שחלם רבי נתן סאלם

סיפור רבי ראובן שרבאני זצ"ל: אספר לכם חלום נורא שחלם הרב החסיד רבי נתן סאלם זצ"ל על הדין הנעשה בשמים, ורבי נתן כתב את החלום בפירוט, ונדפס בריש ספר ברכת יוסף (ח"ג עמ' כ"ז) לרבי יוסף ידיד הלוי זצ"ל, וז"ל:

לפי בקשתך הנני כותב את החלום שראיתי לפני עשרות שנים את המנוח הצדיק מר אביך זכרוננו לברכה (הוא רבי יוסף ידיד הלוי),

כך היה החלום: בליל שבת אחרי פטירת מור אביך והנה ראיתי שאני נמצא על הבור בחצר הקדש הבוכרים מול ישיבת הרב, כידוע ישנו בור גדול בתוך חצר ההקדש, ושם היתה חופה וקידושין ושמחה רבה והמקדש היה הרה"ג ר' יהושע שרבני זצ"ל הוא ברך שבע ברכות.

כתום החופה ראיתי והנה הישיבה פתוחה ובתוכה יושב מורנו הרב מור אביך ומוקף על שולחנו ערימות של ספרים כמנהגו בקודש וידו כותבת כדרכו בקודש חיבורים, נגשתי ונשקתי את ידו ובקשתי רשות אם אני יכול לשאול שאלותי, הוא ענה בחיוב. **אמרתי הלא כבודו נמצא בעולם האמת** איך זה כעת נמצא כאן? אמר לי, לא ידעת שהצדיקים יש להם רשות לבקר משכנם בעולם הזה (כמו מעשה של רבנו הקדוש).

אמרתי, ובכן אני יכול לשאול איך עובר הדין וחשבון על האדם, אמר לי, דע לך בעלי התורה זוכים להתחשבות מיוחדת, בלשון זה אמר לי, בעל תורה "ביתראעה כתיב",

התורה התורה התורה מגינה, וגם האור שבה מטהר את הנשמה, ועמד זקוף בקומה זקופה ולקח ספר חוות יאיר הקדוש והראה לי בתוך הספר נייר אחד שיש בו גבשושית, ואמר, תראה אם אתה רוצה להעביר את הגבשושית יקרע הנייר, יש חומר כימי שאפשר למחוק בלי לקרוע את הנייר, וכך עסק התורה מעביר כתמים ומנקה את הנשמה, אור שבה מחזירו למוטב!

עליכם להתחזק בתורה בתורה בכל כוחכם! ושאלתי שוב, האם יש לי רשות לדעת כמה ימים אחרי הפטירה הצדיק מגיע למחיצתו?

אמר לי, לפי מעלתו של הצדיק, יש עד שלושה ימים ויש עד שבעה ימים וכו'.

שאלתי, ועד שהצדיק מגיע למחיצתו איפה הוא נמצא? ענה לי הצדיקים נמצאים בחדר המטות.

שאלתי, ומי שומר עליהם, אמר לי בפשיטות הלא אברהם אבינו שומר עליהם! וכך נגמר החלום בבוקר של יום השבת, **ועד עכשיו כל השנים מחזה החלום לנגד עיני כאילו בהקיץ.**

בזמנו ניגשתי אל כבוד הרב הגאון המקובל ר' יהודה פתייה זצ"ל וסיפרתי לו את החלום, **אמר לי החלום נכון!** ומה שראיתי ר' יהושע עורך הקדוש, זהו מלאך הממונה על הנשמות בגן עדן שמו יהושע.

וכך אחרי זמן אני הכותב ראיתי בספר הקדוש של מוהר"ש מאסטרופולי זצ"ל שכתב שם המלאך הממונה על נשמות הצדיקים שמו יהושע, עכ"ל.

הדבר הזה מרעיד את הלב, לראות מה המשמעות המיוחדת של לומדי התורה, לומדי התורה יש להם חשבון אחר לגמרי בשמים! וכמה צריך להתחזק כשרואים את הדברים הללו, וכמו שאמר רבי יוסף ידיד בחלום הטהור הזה, **עליכם להתחזק בתורה בתורה בכל כוחכם!**

עמלינו

כי יהיה לאיש בן סורר ומורה, איננו שומע בקול אביו ואמו". מה התעודת זהות של בן סורר ומורה?

ילד שמקטנותו גדל כפרא אדם, בעל תאווה מופלג, הוא מקבל עונש של שודד ורוצח בשבת ויום הכיפורים...

אמרה התורה **ימות זכאי ואל ימות חייב!**

למרות שסנהדרין כולו הופכים את כל העולם כדי לא להרוג...

בית דין קטלני מוציא להורג אחת לשבעים שנה...

ואילו כאן אין מה לעשות הילד יהפוך לרוצח- **עדיף להרוג!**

אבל יש תנאי בסיסי שבלעדיו לא ניתן להרוג את הילד...

"ותפשו בו אביו ואמו והוציאו אל זקני עירו".

רק אם האב והאם באים לבית הדין ואומרים להם: הבן הזה סורר ומורה... רק אז הורגים אותו. אבל **אם ההורים לא רוצים** ללכת איתו לבית הדין, למרות ההווה העכור שלו העתיד המזהיר שלו-

אין לאף אחד רשות לגעת בילד...

וצריך ביאור אם העתיד שלו כל כך שקוף, למה צריכים את האישור של ההורים להרוג אותו?!

ואם העתיד לא כ"כ שקוף, אז למה הורגים אותו?!

הסביר השם משמואל: ילד שהמחנך שלו לא חורף את דינו,

הוא יודע שהמעשים שלו איומים אבל **הוא לא מתייאש...**

ילד כזה שההורים והמחנכים **לא מאבדים ממנו תקווה**, בהחלט הוא עשוי לעשות מהפך עם עצמו...

אבל ילד שכבר ההורים שלו התייאשו, המחנכים שלו כבר לא מאמינים בו, **אין לו שום סיכוי** לקחת את עצמו בידיים לעשות מהפך בחיים... העתיד שלו שקוף- ימות זכאי...

וכך סיפר מלמד בחיידר:

יום אחד הגעתי עם תלמידים למעונו של הרב שטיינמן זצ"ל למבחן ולברכה לתלמידי הכיתה.

לאחר שסיימנו את המבחן קרא לי הרב לחדר וכך אמר לי:

יש לי בקשה אחת ממך, אני כבר זקן מאוד,

ואני לא יודע אם ידונו אותי למעלה ואני בפחד גדול,

אין בי מצוות ואני **מבקש ממך תעזור לי...**

תעשה לי טובה אישית על חשבון הזמן שלך, ואני כל חודש אשלם לך כל סכום שתבקש, ובתנאי שאני עדיין כאן בעולם הזה...

שמתי לב שיש לך ילד בכיתה **שלחוץ ומגמגם, אני מתחנן בפניך שלא תבחן אותו ברבים, אלא או בכתב או באופן פרטי...**

ומאחר וזה על חשבון הזמן הפרטי שלך, אני משלם לך מכיסי כל סכום שתדרוש".

פרצתי בבכי ואמרתי: "גרוע אחד לא אקח... איך לא שמתי לב?!"

פנה אלי הרב ואמר: "דע לך ילד שלא טוב לו והוא מתבייש,

זה נפשות ממש... וילד שמרגיש שמתחשבים בו וחושבים עליו,

הוא יגדל להיות מתחשב באחרים. **הילד הזה יהיה מאנץ',**

ובלי מאנץ' אתה לא יכול לצמוח..."

גם לרבות ארגון עצרות רבות בחודש אלול תשמ"ט, ובעשרת ימי תשובה תשי"ג, כמעט בכל רחבי הארץ לאלפים ולרבבות משלומי אמוני ישראל, אשר התכנסו בכינוס לשם שמים לשמוע דברי התעוררות וחזקת **ובסוף כל עצרת נערכה קבלת עול מלכות שמים באמירת פסוקי שמע ישראל, וה' הוא האלוקים, וה' מלך, וגם אמירת סליחות במעמד אלפים ורבבות, ורבים מהם זלגו עיניהם דמעות בקבלת עול מלכות שמים והסליחות.**

אשרי עין ראתה כל אלה הלא למשמע אוזן דאבה נפשינו ותליית אשר זכינו לראות בהתגשמות חזון נבואי (עמוס ה')

הנה ימים באים נאום ה' והשלחתי רעב בארץ וכו' כי אם לשמוע דבר ה' **ועל ידי העצרות הגדולות האלה זכינו שנתקדש שם שמים על ידינו ואז אמרתי בטולה של תורה זהו קיומה**, לכן חל איחור בהוצאת חיבורי הנוכחי, וכעת שנסתי מותני חשתי ולא התמהמתי להוציאו לאור עולם.

(הקדמה לטהרת הבית חלק שני)